

Skozi Hrušico je vozil avtobus »Muki«

V času takoj po drugi svetovni vojni je iz Gornjesavske doline vozil rdeč železarski avtobus, imenovan Muki. Zakaj in kdo ga je tako imenoval, ne vem in verjetno nihče ne ve. Vozil je le železarje na delo v vseh treh izmenah. Za nas otroke s Hrušice je bil ta avtobus prava atrakcija. Posebnost Mukija je bila v tem, da je imel pogonsko moč (kurjavo) urejeno na drva in ne na tekoče gorivo. Kurilno peč je imel montirano na zunanji, levi strani šoferjevega sedeža. Iz peči je bil napeljan dimnik, iz katerega se je vedno kadilo. V spodnjem, prtljažnem delu avtobusa pa so bila naložena drva. Zadaj pa je imel avtobus pritrjeno manjšo lestev za vzpon na streho.

Pozimi so makadamsko cesto skozi Hrušico pluzili s konjsko vprego. Trije pari konj so vlekli lesen plug. Na čelu pa je jahač na konju dajal komando in usmerjal plug z besedami: »Spusti, dvigni, stisni levo, desno, ...«. Tako pluzenje je bilo organizirano na relaciji od Dovjega do Plavža oziroma do kapelice in gostilne pri Klinar.

Nekateri otroci smo pozimi hodili čakati avtobus na vrh Trnove doline, na mesto današnjega spomenika na Belem polju. Pričakali smo ga na smučkah po pouku, navadno pred popoldanskim šihantom v železarni. Ker je avtobus vozil zelo počasi, se je prvi oprijel lestve, ostali pa smo se držali drug drugega in se na smučkah prepeljali do vrha Kopavnika. Bilo nas je več, a največkrat eni in isti, po navadi Franc Pintar, Stane Kaplan in jaz. Tako smo otroci uživali celo zimo in nihče nas ni preganjal, tudi šofer ne.

Železniško postajališče Hrušica
(Last J. Tarman)